

РЕШЕНИЕ

№ 584

гр. София, 18 ноември 2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД на РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, първо наказателно отделение, в съдебно заседание на двадесет и пети октомври две хиляди двадесет и четвърта година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: РУМЕН ПЕТРОВ

ЧЛЕНОВЕ: ХРИСТИНА МИХОВА

КРАСИМИР ШЕКЕРДЖИЕВ

при участието на секретаря Марияна Петрова и в присъствието на прокурора РОСИЦА СЛАВОВА, след като изслуша докладваното от съдия РУМЕН ПЕТРОВ наказателно дело № 616 по описа за 2024 г. и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото, трето касационно производство, е образувано по постъпили жалба от подсъдимия С. Д., чрез защитника адв. Д. М., от адв. М. А., в качеството ѝ на служебен защитник на подсъдимия К. С. и от частния обвинител А. В., чрез повереника адв. Ж. А., против въззивно решение № 33/04.04.2024 г., постановено по внохд № 23/2023 г. по описа на Апелативен съд - Бургас.

В жалбата на адв. М., която е напълно идентична с предходната и в саморъчното допълнение към нея от подсъдимия С. Д. са релевирани касационните основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 - 3 от НПК. Посочено е, че са нарушени изискванията относно оценката на доказателствата и правилата за формиране вътрешното убеждение на въззивния съд, тъй като не е направен пълноценен анализ на фактическата обстановка и не е даден отговор на възраженията на защитата, като атакуваното решение не отговаря включително и на зададените указания за правилното приложение на закона от страна на предходните състави на ВКС, разгледали делото. Твърди се, че е изопачено съдържанието на основните доказателствени източници, не е извършена обективна и всестранна оценка на релевантните факти, следствие на което незаконосъобразно подсъдимият е признат за виновен по първоначално повдигнатото му обвинение. От мотивите към въззивното решение не ставало ясно от къде е извлечена констатацията, че Д. е знаел, че процесната пушка е огнестрелно оръжие, при това преработено, а и двамата със С. да са се уговорили именно с тази пушка да бъде възпроизведен изстрел, който да нарани таксиметровия шофьор с цел същият да бъде лишен от живот, при условие, че цялостното поведение на подсъдимия преди, по време и след деянието говорело за незнание на това обстоятелство. Според защитника безспорно доказателствата сочат наличието на една уговорка за извършване на грабеж, но не и за недвусмислено и категорично намерение за увреждане на друго лице чрез огнестрелно нараняване, при това насочено към лишаването му от живот, както и че другото лице е целяло именно такъв резултат, като простреля смъртоносно пострадалия. Съставът на апелативния съд неправилно не

констатирал множеството противоречия в обясненията на другия подсъдим, както и данните от приетата по делото СППЕ, в която вещите лица го обозначават като личност склонна към лъжа. На тази основа неправилно е прието, че Д. е действал с пряк умисъл за причиняване на смърт, като той би могъл да отговаря единствено за действията, които припокриват осъществяването на грабеж чрез сила и заплашване. Акцентираща се за наличието на ексцес, тъй като доказателствата по делото сочат, че Д. нито е знаел, че процесното оръжие е огнестрелно, нито се е уговарял по някакъв начин с другия подсъдим да причинят огнестрелно нараняване на пострадалия, а възпроизведеният изстрел се дължал на непохватността или на паниката обзела С., или на взето от него решение, което категорично надхвърляло това, за което между двамата е имало предварителна уговорка, а именно за извършване само на грабеж, поради което правилната правна квалификация на извършеното деяние е по чл.198, ал.1 вр. с чл.18 от НК. Наложено наказание е явно несправедливо, тъй като е изключително завишено, не съответства на обществената опасност на деянието и на дееца и на смекчаващите вината обстоятелства, които макар и да са правилно изведени, са сериозно подценени, още повече че срокът на наказателното производство определено е неразумен. При условията на алтернативност се претендира да се преквалифицира извършеното деяние, като се определи наказание под минималния, предвиден в закона размер или да се измени решението, като се приложи разпоредбата на 55 от НК, като и в двата случая, изпълнението на лишаването от свобода се отложи при условията на чл.66 от НК в подходящ изпитателен срок.

В жалбата на служебния защитник на подсъдимия К.С. са заявени касационните основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.3 от НПК. Според адв. А. при постановяване на въззивното решение са повторени допуснатите от първоинстанционния съд нарушения на закона, относно отказа да се приложи института на условното осъждане. При предвиденото наказание до пет години лишаване от свобода, неправилно е отказано да се приложи чл.66, ал.1 от НК по отношение на индивидуализираното при условията на чл.54 от НК наказание от две години и четири месеца лишаване от свобода, въпреки че са налице всички изисквания за това. В този смисъл, не е отчетена продължителността на наказателното производство, която не може да се обвърже само с недобросъвестно процесуално поведение на подсъдимите или на техните защитници, като е придадена по-голяма тежест на негативните характеристични данни на С.. Отправена е претенция за изменение на решението, като се отложи изпълнението на определеното наказание лишаване от свобода дори и в максималния изпитателен срок, който щял да обезпечи законосъобразното поведение на подсъдимия за в бъдеще, като се отмени решението и в частта относно присъдените разноски.

В жалбата на частния обвинител А. В., конституиран в посоченото процесуално качество, съобразно разпоредбата на чл.392, ал.4 от НПК единствено по отношение на пълнолетния подсъдим, е изразено недоволството му само от намаленото наказание на С. Д. от шестнадесет на петнадесет години лишаване от свобода, което е минималното предвидено в закона и е явно несправедливо, тъй като е налице очевидно несъответствие с обществената опасност на самото деяние и на дееца. Претендира да се увеличи размера на наказанието на този подсъдим в максимално предвидения такъв в закона, като се присъдят и направените по делото разноски.

В съдебно заседание подсъдимият С. Д. и преупълномощеният защитник адв.Е. Б. поддържат изцяло подадените жалби и молят те да се уважат по подробно изложените в тях съображения.

Подсъдимият К. С. и служебният защитник не се явяват, редовно призовани, като в постъпилата писмена молба от 23.10.2024 г. от адв. А. е изрично отбелязано, че поддържа касационната жалба.

Частният обвинител А. В. лично и чрез повереника адв. М. В. поддържат касационната си жалба, като акцентират жалбите на подсъдимите да се оставят без уважение, тъй като в тях е залегнало превратно представяне и пропускане на основни доказателства, още повече, че спрямо С.не е повдигнато и обвинение по чл.339 от НК.

Представителят на Върховна прокуратура е на становище, че липсват основания за изменение или отмяна на въззивното решение, което като правилно и законосъобразно следва да се остави в сила.

Върховният касационен съд, първо наказателно отделение, като обсъди доводите на страните и в пределите на своята компетентност, съобразно чл.347, ал.1 от НПК, намери следното:

Касационните жалби са подадени в предвидения в чл.350, ал.2 от НПК срок, от процесуално легитимирана страна, по отношение на съдебен акт, подлежащ на проверка по реда на Глава двадесет и трета от НПК, поради което са допустими, но разгледани по същество всяка една от тях е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С присъда № 61/31.05.2019 г. по нохд № 24/2019 г. по описа на ОС - Ямбол подсъдимите С. М. Д. /роден на 25.10.1999 г./ и К. М. С. /роден на 30.06.2003 г/. - като непълнолетен, но като е разбирал свойството и значението на извършеното и е могъл да ръководи постъпките си, са признати за виновни в това, че на 11.12.2017 г., около 20,30 ч. в с.Дражево, обл.Ямбол, в съучастие по между си като съизвършители, са направили опит да отнемат чужди движими вещи - сумата в размер на 52 лв. от владението на таксиметровия шофьор А. В. /роден на 07.05.1986 г./, управлявал лек таксиметров автомобил „Форд Ексмакс“, с намерение противозаконно да я присвоят, като са употребили за това сила и заплашване - като С. е възпроизвел изстрел в областта на гърба на пострадалия с преработена в огнестрелно оръжие пневматична пушка, при който е причинил огнестрелно нараняване в гръдния кош вляво с увреждане на белия дроб, кръвоизлив в гръдната кухина и навлизане на свободен въздух в нея, като нараняването е в област, където се намират жизненоважни органи и системи, а Д. е възпроизвел изстрели с газов пистолет ZORAKI, копие на пистолет Глок, като деянието е придружено с опит за убийство на В., но е останало недовършено по независещи от подсъдимите причини, поради което и на основание чл.199, ал.2, т.2, предл.2 вр. с чл.198, ал.1, вр. с чл.20, ал.2 вр. с чл.18, ал.1 от НК и вр. с чл.63, ал.1, т.1 и т.2 от НК за С. и при условията на чл.54 от НК са осъдени:

- С. Д. на шестнадесет години лишаване от свобода
- К. С. на шест години лишаване от свобода,

които наказания е постановено да се изтърпят при първоначален строг режим.

На основание чл.59 от НК е приспаднат периода на предварителното задържане по отношение на всеки един от двамата, считано от 12.12.2017 г. до 29.06.2018 г. за Д. и до 21.12.2017 г. за С..

На основание чл.53, ал.1, б. „А“ от НК са отнети в полза на държавата газовият пистолет и преработената пневматична пушка, а по отношение на останалите веществени доказателства е постановено да се унищожат като вещи без стойност след влизане на присъдата в сила, като подсъдимите са осъдени да

заплатят направените по делото разноски, включително и по 1 200 лв. всеки един от двамата на частния обвинител.

По въззивни жалби на подсъдимите и на частния обвинител, в частта относно наложеното единствено на С. Д. наказание, е образувано внохд № 161/2019 г. по описа на Апелативния съд - Бургас. С решение № 185/23.01.2020 г. на основание чл.334, т.3 вр. с чл.337, ал.1, т.1 от НПК е изменена първоинстанционната присъда, като е намален размера на наложеното на подсъдимия К. С. наказание от шест на четири години и шест месеца лишаване от свобода и е заменен първоначалния режим на неговото изтърпяване от „строг“ на „общ“.

По касационни жалби на подсъдимите и на частния обвинител, в частта относно наложеното единствено на С. Д. наказание, е образувано н.д. № 394/2020 г. по описа на ВКС, III н.о. С решение № 119/01.03.2021 г., поради констатирана липса на мотиви, по смисъла на чл.348, ал.3 т.2, пр.1 от НПК, въззивното решение е отменено и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на апелативния съд.

С второто въззивно решение № 17/02.03.2022 г. по внохд № 41/2021 г. на Апелативен съд- Бургас на основание чл.334, т.3 вр. с чл.337, ал.1, т.1 и т.2 от НПК е изменена първоинстанционната присъда като е преквалифицирано извършеното от подсъдимите Д. и С. деяние, за което са признати за виновни по чл.199, ал.2, т.2, предл.2 от НК в такова по чл.199, ал.1, т.3, предл.2 от НК и е намален размерът на наложените наказания - от шестнадесет на осем години лишаване от свобода на Д., а на С. от шест на две години и четири месеца лишаване от свобода, при първоначален общ режим на изтърпяване.

При отсъствието на протест, а само по жалби на подсъдимите и на частния обвинител, но само по отношение наказанието на Д., е образувано н.д. № 472/2022 г. по описа на ВКС, II н.о. С решение № 50149/23.01.2023 г., поради констатираните фрапантни пропуски в аналитичната дейност на втория въззивен състав, рефлектирали пряко и върху правилното приложение на материалния закон, въззивното решение е отменено и делото е върнато за ново - трето по ред, разглеждане от апелативния съд.

С решение № 33/04.04.2024 г. по внохд № 23/2023 г., предмет на настоящата касационна проверка, на основание чл.334, т.3 вр. с чл.337, ал.1, т.1 и т.2 от НПК и предвид забраната за влошаване положението на подсъдимия, залегнала в разпоредбата на чл.335, ал.2 и ал.3, чл.336, ал.2 и чл.337, ал.2 от НПК, е изменена първоинстанционната присъда:

- в частта, с която подсъдимият К. С. е осъден за престъпление по чл.199, ал.2, т.2 от НК на шест години лишаване от свобода при първоначален строг режим, като извършеното деяние е преквалифицирано в такова по чл.199, ал.1, т.3, предл.2 вр. с чл.198, ал.1, вр. с чл.18, ал.1 вр. с чл.20, ал.2, вр. с чл.63, ал.1, т.2 от НК и е намален размерът на наложеното наказание на две години и четири месеца лишаване от свобода, което съобразно чл.57, ал.1, т.3 от ЗИНЗС е постановено да се изтърпи при първоначален общ режим.

- като е намален размерът на наложеното на подсъдимия С. Д. наказание от шестнадесет на петнадесет години лишаване от свобода

- като е отменена в частта, с която подсъдимият С. е осъден да заплати на частния обвинител В. направените от него разноски в размер на 1 200 лв.

Подсъдимите са осъдени да заплатят на частния обвинител направените от него разноски в размер на по 1 100 лв. в хода на въззивното производство, както и по 1056,38 лв. в полза на бюджета на съдебната власт.

Горепосоченото процесуално развитие на делото сочи, че същото се разглежда за трети път пред ВКС, което налага изясняване обхвата на настоящата проверка и преди всичко на необходимостта от осъществяване на въззивни правомощия от касационния състав. В съдържанието на всяка една от трите жалби, а и в съдебно заседание, не са направени искания за събиране на нови доказателства, не се оспорват фактическите изводи относно авторството и извършването на самото деяние, не се сочи да са останали неизяснени определени обстоятелства, поради което не се налага настоящият състав да извърши самостоятелна доказателствена дейност, тъй като не се констатира необоснованост на атакувания съдебен акт, т.е. касационният състав няма да се възползва от възможността да встъпи в предоставените му, съобразно разпоредбата на чл.354, ал.5, изр.2 от НПК, правомощия на въззивна инстанция.

Прочитът на мотивите на атакуваното решение налага извода, че третият въззивен състав напълно е утвърдил фактическите изводи не само на първоинстанционния съд, но и на предходните въззивни състави, като е коригирал констатираните пропуски в аналитичната им дейност. Направените декларативни възражения в жалбата на подсъдимия Д. срещу начина на формиране на вътрешното убеждение на съда не намират основание, тъй като в мотивите към решението ясно е обективизиран анализа на доказателствата, като детайлно е проследено поведението на всеки един от двамата подсъдими и на пострадалия, преди, по време и непосредствено след извършване на самото деяние, без да се констатира подценяване или превратно тълкуване на доказателствените източници, които са обсъдени в тяхната пълнота и взаимна връзка. Обясненията на подсъдимите са съпоставени не само със заявеното от пострадалия, но и с останалия доказателствен материал по делото, включително и със заключенията на многобройните експертизи, като е даден ясен отговор в коя част те се кредитират и по какви съображения, както и в коя част не се възприемат, като са посочени причините за това. Доказателствено обезпечени са изводите на съда, свързани с уговорката на двамата подсъдими да извършат грабеж, начинът и средството на предвижване до местопрестъплението, използването на преработената в огнестрелно оръжие пневматична пушка и газовия пистолет за сломяване съпротивата на таксиметровия шофьор. С необходимата несъмненост и категоричност е отхвърлена лансираната от Д. и от защитата му версия за наличието на уговорка само да ограбят пристигналия на избраното от тях място водач, без да го нараняват, а още по-малко да го лишат от живот. В този смисъл въззивният съд не може да бъде упрекнат, че не е изпълнил задълженията си при интерпретиране на доказателствата и извеждане на правно значимите факти, имащи пряко значение за изводите относно обективната и субективната страна на инкриминираното деяние. Няма как да се сподели и изложеното в жалбата, че не е даден отговор на възраженията на защитата, тъй като тези оплаквания изразяват единствено недоволството от правните изводи на въззивния съд. Същевременно делото е преминало до момента през едно първоинстанционно разглеждане, три въззивни и две касационни проверки, като последните са приключили с отменителни решения, в които са дадени указания за отстраняване на допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които са задължителни за всички, включително и за настоящия състав. Следва да се посочи, че предходният касационен състав детайлно е обсъдил направените от страните възражения, като същите отново са възпроизведени от защитата на подсъдимия Д., но те няма как да получат различен отговор, тъй като не са поставят за първи път. При това положение наведените в жалбата на подсъдимия Д. доводи в подкрепа на заявеното касационно основание по чл.348, ал.1, т.2 от НПК са неоснователни.

Основното възражение в жалбите на С. Д. по отношение правилното приложение на закона се базира на тезата, че той не е знаел, че С. ще стреля с пушката по пострадалия, поради което се оспорва наличието на умисъл за грабеж, придружен с опит за убийство, т.е. съзнанието на Д. не включвало умъртвяването на пострадалия, а решението за това възникнало спонтанно и е взето внезапно от С., като почива на обзелата го паника или е проява на неговата непохватност. Принципно, за да се приеме наличието на общност на умисъла, който се извежда от обективно извършените действия, не е необходимо всеки един от подсъдимите да има ясни и детайлни представи за всеки конкретен елемент, чрез който следва да се реализира в случая принудата и за всяко конкретно причинено нараняване на жертвата от страна на другия съизвършител. При грабежа като сложно съставното престъпление изпълнителното деяние обединява функционално свързани помежду си отделни деяния, като за правилната квалификация е достатъчно съдържанието на умисъла да включва представата, че принудата в зависимост от наличното оръдие може да ескалира в убийство на пострадалия. Наличието на ексцес по отношение на някой признак, определящ престъплението като по-тежко, е основателен само, когато единият съизвършител без знанието и съгласието на другия излезе в голяма степен извън рамките на взетото решение и извърши нещо значително повече от уговореното. По делото няма спор, че между двамата подсъдими е съществувала уговорка за осъществяването на грабеж на оборота на повиканото такси, като предварително е формиран и е постигнат общ умисъл за употреба на сила и заплашване, за да се ограби шофьора. Именно в изпълнение на така взетото решение А.В. е примамен да дойде в тъмната част на денонощието, в близост до гробищата на с.Дражево, т.е. на усамотено място, където след като двамата подсъдими се преоблекли, С. сглобил, заредил пушката и отишъл на указаното му от Д. място - на около 20 м. извън асфалтирания път, а Д. извадил сгъваемия нож от канията и взел газовия пистолет, като останал в дясната страна на пътното платно с двата сака, за да може престъпният умисъл на двамата възпитаника на спортното училище в гр.Ямбол да бъде безпрепятствено реализиран. Следва да се отбележи, че по дъното на гилзата, заседнала в цевта на пушката, е намерен клетъчен материал на подсъдимия Д.. При така установените факти, правилно е прието, че Д. не само не се е противопоставил на осъществения от С. изстрел, но след като предварително е дирижирал ситуацията, непосредствено след това се е включил с лични действия - чрез реализирането на няколко изстрела със заредения с патрон с бойно - отровно вещество газов пистолет, който при изстрел от упор - до 3 м., може да нанася животозастрашаващи увреждания на човек или животно и е влязъл във физическа схватка с ранения пострадали, за окончателното преодоляване на указаната от него съпротива, което обективно го прави съизвършител в осъщественото престъпление. Всеки един от двамата е съзнавал, че участва в изпълнението на престъплението съвместно с другия, като иска и цели настъпването на престъпните последици. Д. категорично е знаел, че С. е въоръжен и е останал скрит от погледа на пострадалия, т.е. дори без изрична уговорка за възпроизвеждането на изстрел със заредената преди това пушка, обективно е налице, макар и мълчаливо координиране между двамата, относно извършеното от С.. До момента на изстрела обстановката е напълно спокойна, като таксиметровият шофьор дори не е подозирал за присъствието на непълнолетния на местопрестъплението, поради което не може да се приеме, че възпроизведеният изстрел се дължи на паника, обзела С. или на проявена от негова страна непохватност, при условие, че наред с основната практикувана от него в спортното училище дисциплина - бокс, той паралелно е тренирал и спортна стрелба. Така възпроизведеният изстрел с пушката от сравнително близка дистанция - от 5 м. до

20 м., с попаднал проектил в лявата гръбна половина, с което е причинено увреждане на белия дроб на пострадалия, е достатъчен за летален изход, до който фатален край не се е стигнало единствено благодарение физическата сила на самия пострадал, своевременната адекватна реакция на баща му и последвалата квалифицирана медицинска помощ. В този смисъл подсъдимите напълно ясно са съзнавали, че наред с целения резултат ще настъпи и по-тежкия, който извод е утвърден и при предходното касационно разглеждане на делото, поради което правилно е ангажирана наказателната отговорност на подсъдимия Д. за извършено престъпление по чл.199, ал.2, т.2 от НК.

Съобразно установените по делото факти, визираната правна квалификация се отнася и по отношение на К. С., но спрямо него е действала забраната за reformation in rejus, поради отсъствието на протест от страна на прокурор от АП - Бургас срещу второто въззивно решение и невъзможността пострадалият, с оглед разпоредбата на чл.392, ал.4 от НПК, да се конституира като частен обвинител, тъй като към момента на започване на разпоредителното заседание на първоинстанционния съд – на 11.04.2019 г., подсъдимият все още е бил непълнолетен. При липсата на процесуална възможност за поправянето на тази несправедливост правилно извършеното престъпление е преквалифицирано по чл.199, ал.1, т.3 от НК, като наложеното от първоинстанционния съд наказание е намалено и съобразено с разпоредбата на чл.63, ал.1, т.2 от НК до редуцирания размер от две години и четири месеца лишаване от свобода.

Касационният състав намира за неоснователни както претенцията на защитата на С. Д., така и основното искане, залегнало в жалбата на повереника на частния обвинител за утежняване наказанието на подсъдимия. Първоинстанционният и третият въззивен съдебен състав не са допуснали нарушение на закона като са определили вида на наказанието по най-леката предвидена алтернатива в разпоредбата на чл.199, ал.2, т.2 от НК. Обосновано въззивният съд е намалил правилно индивидуализираното при условията на чл.54 от НК наказание от шестнадесет на петнадесет години лишаване от свобода. Законосъобразно е отчетено значението на всички определящи отговорността обстоятелства, без да е придадена по-голяма тежест на едни от тях за сметка на други. Няма как да бъдат пренебрегнати проявената от страна на подсъдимия престъпна упоритост, осъществената значителна предварителна подготовка, разпределение на ролите и съгласуване на действията при осъществяване на самото деяние и комбинираното използване на огнестрелно с газово оръжие и нож. Не без значение са и тежките последици, свързани със здравословното състояние на пострадалия, предвид установеното след изписването му от болницата наличие на една метална частица от проектила в лявата камера на сърдечния мускул, по диафрагмалната повърхност на сърдечния връх, както и проведеното лечение на емоционалното и психическото му състояние от „реакция на тежък стрес в адаптацията“. На тази основа наличните смекчаващи отговорността обстоятелства - чистото съдебно минало, добрите характеристични данни и младата възраст на подсъдимия, който е навършил пълнолетие само месец и половина преди извършване на престъплението, съпоставени с интензитета на осъществената от двамата подсъдими сила и заплашване не дава основание за приложението на чл.55 от НК и за допълнително намаляване размера на наказанието, който е определен в предвидения в закона минимум на най-леката алтернативна санкция, тъй като в противен случай биха се обезсмислили целите на наказанието. Действително наказателното производство е с продължителност близо седем години, като това не се дължи на недобросъвестно процесуално поведение на подсъдимите, но предвид характера на повдигнатото обвинение и неговата

фактическа и правна сложност, не може да се приеме, че делото не е разгледано в „разумен срок“, по смисъла чл.6 § 1 от ЕКЗПЧОС и на чл.22 от НПК, което да налага допълнителна компенсация за Д..

Касационният състав не намира основания и за увеличаване наложеното на подсъдимия Д. наказание от петнадесет на двадесет години лишаване от свобода или доживотен затвор, тъй като все пак се касае за опит за грабеж, придружен с опит за убийство. С прекомерно утежняване на положението на подсъдимия не може да се компенсира субективното усещане на частния обвинител за несправедливост на наказанието. Според преценката и на настоящия състав така определеното и наложено наказание на подсъдимия Д. като вид, размер и начин на изпълнение е справедливо и съответства на тежестта на извършеното престъпление и на личността му.

Правилна е преценката не само на последния въззивен състав, но и на предходните съдилища, относно отказа им да приложат разпоредбата на чл.6б, ал.1 от НК по отношение определеното на подсъдимия К. С. наказание от две години и четири месеца лишаване от свобода, въпреки наличието на двете формални предпоставки за това. Конкретният принос на подсъдимия при извършване на деянието, причиненото прострелване на пострадалия, при това с незаконно притежавано огнестрелно оръжие, за държането на което няма повдигнато обвинение, са все обстоятелства, които указват, че С. следва да изтърпи ефективно наложеното му наказание лишаване от свобода, което в максимална степен ще допринесе за постигане както на целта за поправянето му, така и за постигане на генералната превенция.

По изложените съображения жалбите се явяват неоснователни, т.е. въззивното решение следва да се остави в сила, поради което и на основание чл.354, ал.1, т.1 от НПК Върховният касационен съд, първо наказателно отделение

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ в сила въззивно решение № 33/04.04.2024 г., постановено по внохд № 23/2023 г. по описа на Апелативен съд – Бургас.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:
ЧЛЕНОВЕ: